

Литература.

1. Бабайлов В.К. Управление, менеджмент, производство / В. Бабайлов // Бизнес-Информ. – 2012. – №1. – С. 157 – 159.
2. Бабайлов В.К. Контроль и управление, - их взаимосвязь / В. Бабайлов, В. Нестеренко // Бизнес-Информ. – 2007. - №10. – С. 141-143.

**ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ
РЕГІОНАЛЬНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ**

Руденко О. А., викладач

*Науковий керівник: Журба І. О., к.е.н., доцент
Черкаський державний технологічний університет*

Регіональний менеджмент є одним із видів спеціального менеджменту, який відіграє важливу роль у трансформації національної економіки, зокрема, щодо економічних, фінансових, соціальних, організаційних аспектів діяльності. Поміж багатовекторної діяльності держави чільне місце має належати також регіональній економічній політиці, яка дуже тісно пов'язана з регіональною економікою. Важливою формою реалізації зазначених аспектів регіонального розвитку є методологія дослідження, яка дає можливість ефективного управління регіоном як єдиним організмом, адекватно оцінювати стан економічної системи, вчасно виявляти причини певного явища та пошук методів, засобів і ресурсів для поліпшення соціально-економічної ситуації та належного рівня життя його населення.

Аналіз останніх досліджень і результатів. Вагомий внесок у дослідження питань, пов'язаних з розвитком регіонів та впровадженням менеджменту на регіональному рівні, зробили зарубіжні вчені: Ансофф І., Брайсон Ф., Бріан В., Гордон Г., Карлоф Б. та вітчизняні – Беседін В.Ф., Данилишин Б.М., Долішний М.І., Леонідов І.Л., Невелєв О.М., Панасюк Б.Я., Склярук Н.І., Удовиченко В.П., Шаров Ю.П., Щукін Б.М. та ін.

Виклад основного матеріалу. Методологія дослідження економічного і соціального розвитку регіонів єдина з методологією дослідження розвитку господарства країни. В основі методології регіонального дослідження знаходиться пізнання і використання тих законів, які діють не тільки на рівні державної соціально-економічної системи, а й на її регіональних рівнях.

Методом є спосіб (засіб) досягнення будь-якої мети, вирішення конкретного завдання, методикою – сукупність методів практичного чи теоретичного пізнання дійсності [1].

Для наукового обґрунтування регіональної економіки використовуються як загальнонаукові, так і спеціальні наукові методи пізнання. Чим ширше сукупність використовуваних методів, тим глибше пізнання об'єкту і предмету дослідження, тим більш обґрунтоване те рішення, що приймається.

Вибір методів залежить від рівня організації і характеру функціонування господарської системи та цілей її дослідження. Завдання аналізу завжди пов'язане з оцінкою стану економічної системи, виявлення причин певного явища та пошуком методів, засобів і ресурсів для поліпшення (за потребою)

соціально-економічної ситуації. Для визначення стану або встановлення діагнозу територіальної економічної системи використовують такі методи:

1. Порівняльно-географічний (територіальний) метод;
2. Метод еталонів та метод аналогії;
3. Метод польових досліджень.
4. Метод джерел та системний метод;
5. Статистичний метод: метод визначення середніх величин, метод дисперсного аналізу, порівняльний метод, кореляційно-регресійного аналізу;
6. Балансовий метод та нормативний метод;
7. Метод енерговиробничих циклів. Цей метод поєднує в собі декілька різновидів:
  - метод енерговиробничих циклів, запропонований в 30- 40-х рр. ХХ ст. М. М. Колосовським [2]. З його допомогою визначається технологічна послідовність відтворюючих процесів в регіоні, починаючи з сировини і енергії й закінчуючи готовою продукцією;
  - метод природно-ресурсних циклів (запропонований І. В. Комаром), який дозволяє дослідити обмін речовин і енергії в системі - природа - суспільство;
  - метод природно-суспільних чи географічних циклів обміну речовин і енергії (запропонований Ю. Г. Саушкіним [3]);
  - метод циклів етногенезу (запропонований Л. М. Гумільовим);
8. Метод - витрати – випуск;
9. Метод моделювання;
10. Картографічний метод і ГІС-технології;
11. Програмно-цільовий метод. Логіка програмно-цільового методу побудована на такій послідовності: проблема – ціль – ресурси – організація – вирішення (реалізація).

Для покращення соціально-економічної ситуації в регіоні пропонуємо скористатися таким методом прогнозування, як форсайт (від англ. foresight – «погляд у майбутнє») – це систематична спроба зазирнути в довгострокове майбутнє науки, технології, економіки та суспільства з метою ідентифікації зон стратегічного дослідження та появи нових високих технологій, що подають надії приносити найбільші економічні та соціальні вигоди [3].

Застосування форсайт-методології для реалізації стратегічної модернізації дає вагомі переваги не лише для покращення інвестиційного клімату України чи регіону, а й для країни в цілому через забезпечення економічної безпеки. І також здатне виступити моделлю взаємовигідного партнерства державних та приватних заінтересованих сторін. Форсайт дає можливість окреслити варіанти відповіді на питання проведення стратегічної модернізації через діалог держави, бізнесу та суспільства [3].

Висновок. Отже, сучасний регіональний менеджмент – це складне соціально-економічне, інформаційне та організаційно-технологічне явище, процес діяльності, який за допомогою методів управління та аналізу має змогу вчасно виявляти причини певного явища, засоби і ресурси для поліпшення соціально-економічної ситуації та належного рівня життя його населення. Тобто, менеджмент містить все те, що входить в поняття соціальних та людських технологій.

Література.

1. Заболоцький Б.Ф. Розміщення продуктивних сил України.-К.: Академвидав,2002.-368 с.
2. Колосовский Н.Н. Теория экономического районирования. – М.: Мысль, 1969. – 335 с.
3. Финагина О.В., Прямухина Н.В. Особенности формирования методологии Форсайт и ее использование в государственном и региональном управлении / Финагина О.В., Прямухина Н.В. // The Scientific Association of Economists and Lawyers «Fundacio»: Zagreb's International Conference on Law and Social Sciences (December, 5th, 2014), Zagreb (Croatia), 2014, the collection of scientific papers, p. 163, s.11-18.

УПРАВЛІННЯ КОМПАНІЄЮ ПІД ЧАС ЕКОНОМІЧНОЇ КРИЗИ

Рябенко О. В., студентка

*Науковий керівник: Литвишко Л. О., к.е.н., доцент
Національний транспортний університет*

Економічна криза – одна із масштабних проблем України. Здебільшого кризові явища нашої держави спричинені відсутністю модернізації виробництва, що в свою чергу впливає на рівень конкурентоспроможності виготовленої продукції. Безумовно, для подолання економічної кризи, необхідно радикально змінити систему управління як на макрорівні, так і на рівні організації. Тому неабиякий інтерес викликає поведінка керівників під час несприятливих умов розвитку економіки, адже саме від їхніх дій залежить діяльність компанії в майбутньому.

Кожен керівник сприймає економічну кризу по-своєму. Хтось бачить перспективу розвитку компанії, і себе як професіонала, а інші просто істерично завершують свою справу, намагаючись забрати з неї по максимуму. Насамперед менеджер повинен психологічно налаштуватись на той факт, що він не зможе вплинути на нестабільність фінансової системи в цілому, але якщо прийняти це як належне, то можна розробити власні програми дій, які будуть враховувати цей аспект.

Так, за даними опитування Chartered Management Institute, більш ніж 1100 топ-менеджерів, попри той факт, що кожен п'ятий топ-менеджер визнає свою невпевненість у завтрашньому дні, шість із 10-ти залишаються (чи принаймні, здаються) надзвичайно впевненими і наполягають на своїй цілковитій здатності контролювати ситуацію. А третина управлінців не лише вдало справляються зі своїми обов'язками на теперішній позиції, але й активно шукають можливостей для подальшого кар'єрного зростання [1].

До важливих факторів підтримання діяльності компанії відносяться не тільки налагодження інвестиційного клімату та операційного менеджменту, управління інноваціями, маркетинговою і фінансовою підсистемою, адміністративним апаратом, а і управління персоналом.

Більшість провідних компаній в умовах кризи орієнтуються саме на